

במדינה

עלילות

„גג“, המנורה והסוכנת צברה

המרחב המיסטורי חזר, באירופה ובאמריקה, לשמש זירת-שיא לתעלולים ולקוננויות. שוב מתהלכים סוכני-חרש, חמושים בנשק חם ובחידקי-מוות, לרוחבן ולאורכן של ערבות המינחה האכזריות. שוב מתעללות סוכנות-ריגול יפהפיות וקשוחות-לב עם אמריקאים בולטי-סנטר.

אלא שהשנה שוב אין זו קושטה או קאהיר המסמלות את מיסתורי המרחב ה- מסוכן והמבריק, עתה הפכה תל-אביב ל- מקובלת, קיבלה מעמד רשמי של בירת- מדינות.

ספרות-המתת-ההבלשים גילתה את מדינת- ישראל. ומהיום שנה קרה — שהוא סמוך מאוד ל-6 ביוני 1967 — שוב לא תהיה מדינת-היהודים, בתודעת קוראי-הבלשים, מקום מופשט וקרנתי אלא מרכז של זוהר ושל סכנות.

„תורה לקולונל נאש“. בנחשול ספי- ריהכיס האנגלים והצרפתיים שהציפו לאח- רונה את דוכני-הספרים בישראל, יכולים שלושה לשמש מידגם נאה של הלך-הרוח הבלשי החדש.

הראשון שבהם הוא בלש נוסח אגאתה כריסטי, הכתוב, אף הוא, עליידי אשה: הסופרת הבריטית-היהודיה אולגה הסקי, שי- ביקרה בישראל במיוחד כדי לאסוף חומר לרומאן שלה, הנושא את השם חיוך הנחש.

בפתח הספר, שיצא בהוצאת ספרי-ארז הלונדונית, הצהירה: „אני מוקירה ומכירה בעזרתם האדיבה של הקולונל יעקב נאש, ושל הלויטננט-קולונל ד"ר אוטו ליף, ממשרת-ישראל, ורק הוגן יהיה להודות

„חיוך הנחש“ ש"ב בנמל תל-אביב העוזב „המשימה: ישראל“

לוחצים עליו מכל עבר כבר נפח מומן את נשמחו.

לוי אבן, ראשי-הש"ב. לא יותר משעשע אבל הרבה יותר סאדיסטי הוא רומאני-ריגול הנושא את השם המשימה: ישראל, ובו מופיע הסוכן האמריקאי ניק קארטר, גיבורם של ספרי-ריגול בלתי-ספורים, שעלילותיהם מתרחשות בכל קצוות-תבל.

קארטר מחפש בישראל, ובעיקר בסוריה, את גונתר (הטבח) גרהרט, האיש הכי המבוקש אחר אייכמן — רוצח היטלראי הפועל בסוריה הפרו-קומוניסטית. את המצוד אחר גרהרט מתאמים, ב- וואשינגטון, ראש אירגון-הריגול של קארטר, האוק, וראש הש"ב, לוי אבן — כשה האחרון מטיל על קארטר לקבל פקודות מסוכנת ישראלית יפהפיה וקשוחת-התנהגות, המניחה רימונים במכוניות ערביות בצפון-אפריקה, מחזיקה סכינים „בבירות שלה, בחלק הפנימי של הרגל“, ונושאת את הכינויים הצורניים „יסמין“ ו„צברה“.

רצח פולחני. כיוון שמחבר הספר, הקורא לעצמו בשם גיבורו, לא היה בישראל או לכל היותר — ביקר בה לימים ספורים, כל מה שהוא מתאר הוא — החלק העילי של טבריה, הנות לממכר-פלפל, והנוף של ים-כינרת.

יתר חלקי הספר מתרחשים בכל מיני מקומות קשורים בישראל: בתנגיר, ברמה הסורית — לפני מלחמת-ששת-הימים — ובשווייץ.

ברור שהגיבור מתעלס עם צברה הקשוחה והיפה, וברור עוד יותר שאחרי מנה הגונה של עינויים, שפכות-דמים והתקפות משו- לבות של יחידת-הבדווים של הש"ב הפרטי של צברה ושל יחידת-צנחנים ישראלים, נהרגת צברה בזרועות ניק קארטר — וזה האחרון מחסל את הטבח הנאצי, בעוד הבדווים האכזריים והגאים של הש"ב עורכים רצח פולחני סאדיסטי בגופו של הקולונל הסורי, שמילא את סקודותיו של הנאצי.

המנורה מבית-המיקדש. הרציני,

GAG, שפירושו — לרצות להקיא. גג אינו הש"ב — המוזכר אף הוא בספר. המפקד של גג הוא יהודי ממוצא רוסי, עב-כרס, שלישכתו במשרדים העזובים של נמל תל-אביב, ואילו העלילה מתרחשת על מסלול-הטיולים של קבוצת-תיירים — ללא ספק משום שהמחברת לא הכירה שום מציאות ישראלית מלבד זו של אוטובוסי- הטיולים והביקור בבתי-מלון גדולים.

הפרט החביב היחיד שבספר הוא — גזייה של נרצה, אשר הרוצחים משאירים, בעמידה, בדוחק של רחוב דיונגוף של מוצאי-שבת — כשהם מסתלקים ואיש אינו מרגיש שהאיש העומד בין ההמונים ה-

שאיש מהם לא סיפר לי על האירגון החשאי גג — אותו המצאתי... מלבד זאת, כל המקומות והמוסדות הישראליים הם אמיתיים. הדמויות אינן קיימות, כמובן.

והדמויות די מרשימות: יש שם קצין משטרה צעיר, זכרי מאוד, אבל שהוא דוקא בעל שם נשי: תמי. תמי זה מצטרף למעקב אחר סוכנים מצרים, המנסים להשמיד את כל אוכלוסיית-ישראל בעזרת היידקי-מוות חדישים, שרק להם הנסיון לחיסולם.

את המעקב מבצע אירגון ישראלי ללוחמה בריגול הנושא את השם המקורי גג — אולי מתוך אסוציאציה לביטוי האנגלי TO

כל שבוע מערכת לבוש חיונים!

כל אשה יכולה לזכות במערכת לבוש אופנתית בשווי של - 200 ל"י וזאת לפי בחירתה, באחת מחנויות האופנה המובחרות:

- * ירושלים : קליין ושות', רח' יפו 33.
- * תל-אביב : אקסקלוסיב, רח' דיזנגוף 112.
- * חיפה : גבריאלי, רח' הרצל 18.

שלחי תווית זו המופיעה על גבי כל קופסאות מי בושם דלילה, לת.ד. 729 תל-אביב, עבור דלילה, וצייני את שמך וכתובתך המדויקת.

כל תווית תשתתף בהגרלה, אשר תיערך בכל יום שישי בנוכחות הנהלת חברת תיא, רואי החשבון ופרסומאי החברה.

מבצע אופנתי זה, ייערך החל ב- 15.8.68 ועד - 15.10.68 במסגרת 35 שנות נעורים של תיא.

התלבשי בבושם דלילה Taya